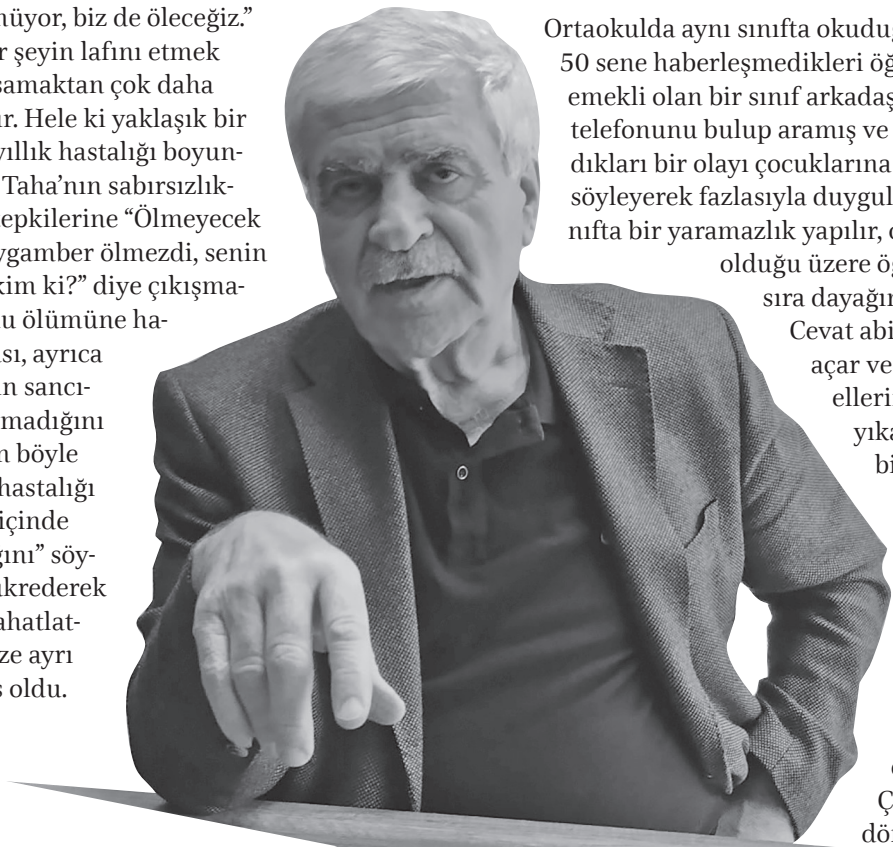
AĞABEYİ KAYBETMEK...

EKREM ÖZKAYA

"Ecelleri gelince ne bir saat geciktirebilirler ne de bir saat öne alabilirler."

(Nahl Suresi, 61)

Sözün bittiği zamanlar vardır, bir yakınınızın ölümüyle karşılaşmak bu anlardan birisidir. Ölen ağabeyiniz olunca harfi bile bulmakta zorlanırsınız. Bu Cevat abim olunca zorlanma yetmez, kitlenirsiniz. Aile içinde son yıllarda hep şunu söylerdim: "Millet bizim için ölmüyor, biz de öleceğiz." Ama bir şeyin lafını etmek onu yaşamaktan çok daha başkadır. Hele ki yaklaşık bir buçuk yıllık hastalığı boyunca oğlu Taha'nın sabırsızlıkları ve tepkilerine "Ölmeyecek olsa Peygamber ölmezdi, senin baban kim ki?" diye çıkışması ve onu ölümüne hazırlaması, ayrıca ağrısının sancısının olmadığını "Allah'ın böyle zor bir hastalığı konfor içinde yaşattığını" söyleyip şükrederek aileyi rahatlatması bize ayrı bir ders oldu.

Dördü kız, üçü erkek olan 7 kardeşten ikinci büyüğümüzdü. Rahmetli babamın, "İlk çocukları nasıl yetiştirirsen sonrakiler onları takip eder!" düsturu uyarınca aile disiplinine daha muhatap olmuştu. Çocukluğunda da bizim yetiştiğimiz dönemde de hep hareketli, tutkulu ve heyecanlı, gözünü budaktan sakınmayan birisi idi. Daha küçükken hayvanlara dal kesmek için çıktığı dişbudak (bizim orada çınar) ağacından düşerek iki kolunu birden kırmıştı.

Ortaokulda aynı sınıfta okuduğu ve yaklaşık 50 sene haberleşmedikleri öğretmenlikten emekli olan bir sınıf arkadaşı önceki sene telefonunu bulup aramış ve sınıfta yaşadıkları bir olayı çocuklarına da anlattığını söyleyerek fazlasıyla duygulandırmıştı. Sınıfta bir yaramazlık yapılır, o zamanlar âdet olduğu üzere öğretmen sınıfı sıra dayağına çeker. Sıra Cevat abime gelince elini açar ve hoca "Ne bu ellerindeki kir hiç mi yıkamıyorsun?" gibi bir söz söyleyince, bu zoruna gider ve ağlayarak elinin kirli olmadığını, hafta sonu köyde ailenin tarladaki işlerine yardım ettiğini, Çarşamba'da o dönemde ağırlıklı

Kısa'dan Hisse Danışma Kurulu toplantısı sonrası (25 Nisan 2025)

Uludağ Üniversitesinden bir grup öğrenciyle İstanbul Suriçi gezisinden... (25 Nisan 2025)

olarak mısır ekildiğinden saplarının ellerini keserek kirli görünmesine neden olduğunu anlatır. Öğretmen hiçbir şey diyemeden aniden döner ve hızla sınıftan çıkar. Abim, hocanın vuracak olmasının değil, eline kirli denilmesinin çok zoruna gittiğini söylemişti. Haksızlığa ve hakarete tahammül edemeyecek kadar onurluydu, bu özelliğini son nefesine kadar da korudu.

Bir toplulukta "Cevat bey bildiğiniz Müslümanlardan değil, aydın biri!" diye tanıştırıldığında, "Pardon, ben tam da o dediğiniz Müslümanlardanım!" diyebilecek kadar kişilikli ve bulunduğu çevreyi önemseyen biriydi.

Beraber yürürken yolda rastladığı çöp toplayan çocuklara ve hâlinden açıkça madde kullandığı izlenimi veren kişilere para verirdi. "Abi, gidip madde alacak verdiğin parayla niye veriyorsun?" diye soracak olduğumda, "Ben de biliyorum onu ama parasız ve çaresiz kalırsa ya gidip bir yeri soyacak ya da birine saldıracak, onun için veriyorum!" derdi.

Bir İstanbul sevdalısı idi. İstanbul'la ilgili kitapları ve hatıratları okumuş hâlen de bulduğunda okumaya devam ederdi. Şehri gezerken her semtin ve özellikli binaların hikâyesini anlatır ve bilgisini mutlaka paylaşırdı.

Hastaneye yattığı dönemde görüşemeyeceğini bildiği hâlde yine de ziyarete gelen Kurban bey "Cevat abi bize dini öğretmedi. Dini öğrenmek istiyorsan gidersin herhangi bir camiye oradaki hocadan dini öğrenebilirsin. Cevat abi bize insanlığı, insan olmayı öğretti!" demişti.

Kendisi de öğrenmekten hiç geri kalmadı, hep yeni düşüncelere ve öğrenmeye açık oldu. Rahmetli Mahir İz hocanın zekâtını her aylığını aldıktan sonra verdiğini öğrenmiş, hemen benimseyerek ondan sonra kendisi de her maaşını aldıktan sonra zekâtını vermişti.

Eminim kendisini yakından tanıyan arkadaşların, bu tanıklıklara ilave edebilecekleri başka birçok ilginç örnekler vardır.

Ortaokulu Çarşamba'da önce bir ailenin yanında daha sonra iki arkadaş beraber kaldıkları bir evde okuyarak bitirmişti. Öğretmen okulu sınavlarını kazanmış ve Perşembe Öğretmen Okulu'nda yatılı olarak okumuş, oradan da Fikirtepe Eğitim Enstitüsü'ne girerek Türkçe Bölümü'nü bitirmişti.

Hayatı hep tutkulu yaşadı. Bizim aile abimin okulda yaşadıklarının tanığı idi. Eve her gelişinde mutlaka heyecanla anlatacak konuları

olurdu. Bu, köy hayatında bize küçüklüğümüzde farklı bir dünyanın kapısını açtı. Başlarda rahmetli babamın da etkisi ile daha sonra kendi tercihiyle tutku derecesinde kitap okudu. Bu hasletini yoğun bakıma girdiğinde bile bir süre sürdürdü. Hatta kemoterapi aldığı dönemde yanında mutlaka kitap götürür, kemoterapi alırken kitap okurdu. Bu nedenle adı hastanede kitap okuyan amcaya çıktı.

Cevat abim insanlar arasında olmayı, toplumun içinde bulunmayı hatta ailenin hep birlikte bir arada bulunmasını çok severdi ve o günlerde ayrı bir mutluluk yaşardı. Hastalığının yoğunlaştığı dönemde (Doktorların pıhtı atma tehlikesi olduğunu söylemesine rağmen) Samsun'a köye gitmek için aşırı istek gösterdi. İki kemoterapi arasında on gün gibi bir süre büyük aile olarak köyde toplandık. Herhâlde hayatının en mutlu döneminden on günlük bir süreyi orada geçirdi. Çok mutlu oldu, torunları oynarken büyük bir keyifle seyretti ve iyi ki geldik diye birkaç kez memnuniyetini dile getirdi. Doğrusu herkes memnun oldu. Köyden döndükten sonra hastalığı daha da ağırlaştı ve bir süre sonra maalesef yoğun bakıma girmek zorunda kaldı. Yoğun bakımda olduğu süre boyunca bilinci açık kaldı. Doğal olarak günde bir kişi ve 10 dakika gibi bir görüşme süresi vardı. Doktorların da belirttiği gibi bilinci açık olarak yoğun bakımda bulunmak çok zor geldi. Bir gün görüşe yanına giren kızı Şule'ye "İnsansızlıktan yoruldum beni buradan çıkarın!" diye söylemiş. Bu dileği yerine geldi ve bütün kardeşler ve o an hastanede bulunan arkadaşlarla görüştüğü, daha sonra da çocukları Taha ve Şule ile üç saat civarında sohbet ettiği bir gece yaşadı. Akabinde ise sıkıntılı günler geldi.

Çocukluğumuzda abim sayesinde mehter ve Necip Fazıl şiirlerini tanıma fırsatı bulduk. Mehter ve şiirle tanışmak hepimiz için bir şanstı. Bu şans büyüdüğümüzde de devam etti. Okuma şartı ile hediye ettiği kitaplar ve beklenmedik bir zamanda çalan telefonda "Bak falan kitapta bu cümleler çok önemli!" diye duyduğu heyecanı paylaşması bizi başka dünyalara taşıdı. Hüznünü ve sıkıntısını içinde saklasa da sevincini, bilgisini ve gördüklerini paylaşmaktan ve anlatmaktan ayrı bir zevk alır, sizi de duruma ortak ederdi. Birinin sorununu çözmek, bir kişiye yardım etmek onun için hem haz hem de görev gibiydi. Hastalığında hastaneyi sık sık ziyaret eden sevgili İlhan eminim benim gibi birçok kez yaşadığı bir olayı anlattı. Yanlış hatırlamıyorsam bir bayram arifesi İlhan'a telefon eder ve kasada ne kadar para olduğunu sorar, miktarını öğrendikten sonra hepsini getirmesini söyler. İlhan getirir o sırada bir telefon gelir ve "Tamam gel var!" sözcükleri dökülür ağzından. İlhan, "Abi para istediler değil mi, başka para yok, neden yok demiyorsun?" diye sorduğunda, "Olsun o işler öyle değil!" gibi bir söz söyler ve gelen o arkadaşa İlhan'ın getirdiği parayı verir. Haşr Suresi 9. ayette belirtildiği gibi, *"Kendileri son derece ihtiyaç içinde bulunsalar bile muhacirleri kendilerine tercih ederler."* düsturu uyarınca bu bir insan unsurunun ortak tavrı idi.

İnsan ne kadar yaşarsa yaşasın hayatta düşündüğü, istediği, hayal ettiği her şeyi gerçekleştiremiyor, mutlaka bir şeyler eksik kalıyor. "Bir fikir yazıya döküldü mü, onu dünyanın en güçlü orduları bile durduramaz!" denir. Onun için buraya Cevat abimin son üç dört yıldır özel sohbetlerimizde söylediği, imkân bulduğunda mutlaka gerçekleştirmek istediği bir emelini kaydetmek istiyorum. İnşallah onunla aynı kaygıyı, düşünceyi paylaşanlar bir gün bu hayalini gerçekleştirmek için ilk adımı atarlar. Abimin hayali, Müslümanların sorunlarını dert edinen ve düşünen insanlarla çözüme dönük periyodik toplantılar gerçekleştirmek ve buradan çıkacak fikirleri kamuya açarak paylaşmaktı. Bunu gerçekleştirmeye ömrü vefa etmedi. Neredeyse her konuşmamızda bu konudan mutlaka söz etti. İnşallah birileri imkân elde eder, benimser de bu dileği bir gün neşvünema bulur.

O, bizim için her zaman bir abiden daha fazlasıydı. Ama sonradan gördük ki, Cevat Özkaya sadece bizim için abi değil, ülkemizdeki pek çok insan için de abi imiş. Biz ondan, onun kardeşi, ailesi olmaktan hep memnun olduk, inşallah Rabbim de memnun olur ve rahmeti ile muamele eder. Nur içinde yat inşallah sevgili abim.